

[Socialministeren]

mål, vil kunne falde ind under undtagelsesreglen i § 39. Afgørelsen træffes af kommunen efter en konkret vurdering. Der er ikke faste grænser for, hvor stor en formue der kan bevarer, og der vil derfor kunne være forskelle fra person til person.

Når kommunerne i deres interne kompetenceregler har fastsat generelle retningslinier om beløbstørrelse, gælder disse kun som et administrativt udgangspunkt for den enkelte sagsbehandler. Der skal efter reglerne træffes individuelle afgørelser, og der kan klages over afgørelserne til de sociale ankenævn.

Ifølge § 49 a i bistandsloven udbetales der ungdomsydelse mod beskæftigelse til unge under 25 år, der søger kontanthjælp på grund af ledighed. Forudsætningen for, at en ung er omfattet af ungdomsydelsesordningen, er, at ansøgeren ville være berettiget til at modtage kontanthjælp efter bistandslovens § 37, hvis der ikke var indført ungdomsydelse mod beskæftigelse. Hvis betingelserne for at yde hjælp efter § 37 ikke er opfyldt, skal der ikke tilbydes ungdomsydelse. Betingelserne for, at unge kan få ungdomsydelse, hænger altså sammen med betingelserne for at kunne modtage hjælp efter § 37 og dermed også med reglerne for den formue, der kan ses bort fra, jf. § 39.

Selv om den unge opfylder betingelserne for at modtage ungdomsydelse, medfører det ikke, at den unge automatisk er berettiget til et løntilskud. Det er kommunen, som afgør, hvilke tilbud den unge skal have.

Tilbudene kan være:

- beskæftigelse i et beskæftigelsesprojekt,
- ansættelse i en privat virksomhed med løntilskud,
- praktikordning i den offentlige og den private sektor,
- tilbud efter 1) lov om kommunal beskæftigelsesindsats, 2) lov om ungdomsskoler, produktionsskoler og daghøjskoler eller 3) lov om ungdomsvejledning og visse uddannelsesforanstaltninger,
- frivilligt ulønnet arbejde, som er af samfundsnyttig betydning,
- forsøgsordninger, som er særligt tilrettelagte aktiverende foranstaltninger.

De unge skal så vidt muligt have adgang til at vælge mellem flere muligheder for beskæftigelse, men det er kommunen, som afgør hvilke. Der kan ikke klages over de tilbud, kommunen giver.

Spm. nr. S 424

Til *socialministeren* (12/2 93) af:

Aage Frandsen (SF):

»Hvad agter ministeren at gøre for at undgå, at lov nr. 499 af 24. juni 1992 (vedr. ændring af ordningen om ungdomsydelse) – vedtaget i Folketinget ved 3. behandling den 18. juni 1992 – træder i kraft den 1. april i sin nuværende form eller overhovedet?«

Begrundelse

Baggrunden for spørgsmålet er, at regeringen ifølge udtalelser af arbejdsministeren til Jyllands-Posten den 12. februar 1993 gerne vil se på problemerne ved den pågældende lov.

Svar (18/2 93):

Socialministeren (Karen Jespersen):

Loven er et resultat af et forlig indgået af den tidligere regering med Det Radikale Venstre, Centrum-Demokraterne, Kristeligt Folkeparti og Fremskridtspartiet. Hvis der skal ændres i loven, er det nødvendigt at inddrage forligspartierne. Efter min opfattelse kan der ikke forudses en ændring, inden loven træder i kraft den 1. april 1993.

Jeg er imidlertid opmærksom på, at der for unge under 23 år kan være et motivationsproblem i forhold til det almindelige arbejdsmarked, når de i beskæftigelsesprojekter skal arbejde des mindre, jo højere ydelsen bliver pr. time. Jeg vil derfor overveje, om der på længere sigt bør ske en ændring af reglerne.

Spm. nr. S 425

Til *socialministeren* (12/2 93) af:

Aage Frandsen (SF):

»Hvis kommunerne ikke mener at kunne anvende lov nr. 499 af 24. juni 1992 (vedr. ændring af ordningen om ungdomsydelse) på en fornuftig måde til at sikre unge job, vil der så være andre love, som kommunerne vil kunne benytte sig af, sådan at kommunerne ikke tvinges til at bruge et »misfoster af en lov«?«

Begrundelse

Som det fremgår af Jyllands-Posten den 11. februar 1993, betragtes loven af landets beskæftigelseskonsulenter som »den mest tåbeli-